

af Philip Salomon? De maa jo vide det, Delft. Er ikke Hr. Salomon Deres Svoger?»

»Hr. Oberst, min Mund er lukket. . . . For Kærlighedens Hemmeligheder har jeg ikke Agentur.«

Obersten kom til at le.

»De er Diplomat, Delft! . . . Naa, jeg er ligeglad. Har Folk Lyst til at rulle deres Penge ud i Søen, saa for mig gerne. Det vilde saamænd være Synd at nægte dem den Fornøjelse. Prosit Mahlzeit, mine Herrer! Der er Plads til mange Tønder Guld i Hjertingbugten.«

»Det er et sandt Ord, Hr. Oberst!«

»Jeg holder mig, som sagt, udenfor den hele Svindel. Jeg vil ikke engang høre om den. — Adjø, Hr. Delft.«

»Jeg har den Ære at anbefale mig,« sagde den lille Israelit, gottende sig over Virkningen af sine Giftstik, og trak sig tilbage med et allerærbødigt Buk.

Det var ogsaa paa høje Tid. Det var et formeligt Raseri, der ved saadanne Efterretninger greb den blodrige gamle Herre under hans Følelse af Afmagt overfor de Bevægelser, han havde været med at bekæmpe. Han, som selv engang i Ungdomsmod havde kastet Handsken til den nationale Slendrian og drømt om at blive en Fører og Fornyer indenfor sit Omraade, hørte til den ny Tids mest forbitrede Modstandere. Ligesom de fleste andre af Landets Gammelliberale